

AGNIESZKA CYBAL-MICHALSKA

ORCID: 0000-0001-7470-1473

Uniwersytet im. Adama Mickiewicza

Poznań

POŻEGNANIE

Spółeczność akademicką Wydziału Studiów Edukacyjnych Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu oraz środowisko Komitetu Nauk Pedagogicznych PAN ogarnia głęboki żal, smutek, bowiem żegnamy dzisiaj wielkiego duchem i umysłem Człowieka, Uczonego – Profesora Wiesława Jamrożka.

Docierały do nas niepokojące informacje o chorobie Profesora, które bardzo zasmucały. Ale wierzyliśmy, że Profesor Wiesław Jamrozek wróci do nas i do akademickiego rytmu. Niestety, w dniu 2 kwietnia 2021 roku los zgasił nasze nadzieje. W oku bólu wielu z nas wielka łza się zakręciła, bo odeszła osoba charyzmatyczna, człowiek bardzo rzetelny i oddany zarówno w rzeczach wielkich, jak i małych, bardzo zaangażowany, o wysokich kompetencjach naukowych. Profesor, który ze swojej aktywności naukowej, dydaktycznej i społecznej na Uniwersytecie im. A. Mickiewicza w Poznaniu i Jego Wydziale Studiów Edukacyjnych uczynił sztukę.

Żegnamy dzisiaj cenionego uczonego, wielce zasłużonego dla rozwoju myśli edukacyjnej i polskiej pedagogiki wybitnego naukowca, znanego w całym kraju nauczyciela akademickiego wielu pokoleń studentów, animatora ruchu rozwoju naukowego młodych pracowników akademickich. W seminariach doktorancko-habilitacyjnych uczestniczyli przedstawiciele licznych ośrodków akademickich w Polsce, których przyciągały do Poznania, do Uniwersytetu i Wydziału: nazwisko, autorytet i renoma Profesora Wiesława Jamrożka. Pograżona w żałobie wspólnota akademicka żegna człowieka uniwersytetu, ale również niestrudzonego społecznika, jakim był i pozostanie w naszej pamięci Prof. Wiesław Jamrozek.

Wybitni profesorowie to filar rozwoju dyscypliny naukowej, na którym wspiera się prestiż Uniwersytetu i Wydziału. Do takich profesorów zaliczał się Wiesław Jamrozek. W twórczej pracy pedagogicznej, w uniwersyteckim kształceniu pedagogów Profesor odnalazł swoje powołanie i czynił to z pełnym

oddaniem, zaangażowaniem, przeżyciem, poczuciem humoru, wyobraźnią i profesjonalizmem.

Kiedy patrzymy na wymiar temporalny, na wstęgę czy rzekę czasu, to w przypadku egzystencji ludzkiej daty są ważne, bardzo ważne, bowiem coś zmieniają, znaczą, wyznaczają. Profesor Wiesław Jamrozek związał się z Uniwersytetem A. Mickiewicza w 1977 roku i na tej uczelni przeszedł wszystkie szczeble kariery naukowej: w 1986 roku obronił doktorat napisany pod kierunkiem profesora Stanisława Michalskiego, w 1995 roku uzyskał stopień doktora habilitowanego, w 1999 roku – stanowisko prof. uczelni, a w 2016 – tytuł profesora. W przypadku Profesora Wiesława Jamrożka Jego ludzka czasowość była wypełniona dużą aktywnością, ogromnym zaangażowaniem, odpowiedzialnością i pracą dla innych. Przez całe życie zawodowe Prof. Wiesław Jamrozek był zaangażowany w badania naukowe skoncentrowane na: a) dziejach myśli i praktyki edukacyjnej – przede wszystkim XIX i XX wieku, b) edukacji obywatelskiej, c) czasach stanisławowskich, przypadających na ostatni okres istnienia Pierwszej Rzeczypospolitej, d) dziedzictwie kulturowym Polaków kresowych, a odzwierciedlały to liczne wystąpienia Pana Profesora na konferencjach krajowych i międzynarodowych, realizacja projektów naukowych, współpraca w ramach międzynarodowej organizacji historyków wychowania (International Standing Conference for the History of Education) oraz publikacje Pana Profesora – monografie autorskie, współautorskie, prace pod redakcją, artykuły zamieszczone w czasopismach i pracach zbiorowych wydawanych w kraju i za granicą. Prof. Wiesław Jamrozek opublikował ponad 200 prac, w tym takie rozprawy, jak:

- *Idee edukacyjne polskiej socjalnej demokracji w Galicji do 1918 roku*, Poznań 1994,
- *Studia z dziejów edukacji kobiet na ziemiach polskich*, Poznań 2001 (współautor D. Żołądź-Strzelczyk),
- *Kongresy i zjazdy pedagogiczne w rozwoju polskiej myśli i praktyki edukacyjnej (do 1939 roku)*, Poznań 2015,
- *Komisja Edukacji Narodowej 1773–1794: szkoły w Wydziale Nowogródzkim*, Warszawa 2018 (współautor Jolanta Szablicka-Żak),
- *Stan i perspektywy historii wychowania*, red. W. Jamrozek, Poznań 1995,
- *Rola i miejsce kobiet w edukacji i kulturze polskiej*, red. W. Jamrozek, D. Żołądź-Strzelczyk, t. 1–2, Poznań 1998–2001,
- *W dialogu z przeszłością: księga poświęcona profesorowi Janowi Hellwigowi*, red. W. Jamrozek, D. Żołądź-Strzelczyk, Poznań 2002,
- *Dziecko w rodzinie i społeczeństwie*, t. 2: *Dzieje nowożytne*, red. K. Jakubiak, W. Jamrozek, Bydgoszcz 2002,
- *Działalność kobiet polskich na polu oświaty i nauki*, red. W. Jamrozek, D. Żołądź-Strzelczyk, Poznań 2003,
- *Ad novum fructum. Z okazji jubileuszu poznańskich historyków wychowania*, pod red. W. Jamrożka, K. Ratajczaka, D. Żołądź-Strzelczyk, Poznań 2007,

- *Powiązania rodzinne wśród twórców polskiej teorii i praktyki edukacyjnej*, pod red. W. Jamrożka, K. Kabacińskiej, K. Ratajczaka i W. Szulakiewicza, Poznań 2007,
- *Łużyce po obu stronach Nysy*, pod red. Wiesława Jamrożka, Izabeli Kumor-Pilarczyk, Józefa Tarniowego, Żary 2011,
- *Niepodległość i wychowanie: z doświadczeń II Rzeczypospolitej*, pod red. Wiesława Jamrożka, Marzeny Pękowskiej, Ewy Kuli, Kielce 2012.

Za swoją działalność naukową Pan Profesor Wiesław Jamrozek był wielokrotnie nagradzany przez Rektora Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu.

Biografia człowieka pozostawia ślady, które są i będą już zawsze obecne. Ślady nie należą tylko do przeszłości, ale również do terażniejszości i przyszłości. Dobro, które czynił Pan Prof. Wiesław Jamrozek, pozostawiło ślad głęboki, będący wynikiem działalności Pana Profesora jako: człowieka nauki, nauczyciela akademickiego, społecznika i popularyzatora nauki, osoby, która uczestniczyła czynnie w kształceniu młodej kadry naukowej, kierownika Zakładu Historii Wychowania na Wydziale Studiów Edukacyjnych, członka Senatu Uniwersytetu im. A. Mickiewicza w Poznaniu w latach 1993–1996, wiceprezesa i prezesa Towarzystwa Historii Edukacji, członka Prezydium Komitetu Nauk Pedagogicznych Polskiej Akademii Nauk, redaktora naczelnego „Biuletynu Historii Wychowania”, członka Poznańskiego Towarzystwa Przyjaciół Nauk.

Jesteśmy częstką procesu życia. Przekracza on naszą wyobraźnię, ale z pewnością jest celowy. Jest w tym tak głęboki sens, bowiem przemijanie przestaje być przemijaniem. Dzisiaj odnosimy ów sens do osoby Prof. Wiesława Jamrożka, bowiem ludzie i ich dzieło nie odchodzą nigdy na zawsze, bo przecież uczone nie żyje tylko w swych dziełach, ale i uczniach, w pamięci ludzi i ich wspomnieniach. Profesor Wiesław Jamrozek zwracał się ku innym, ku pracy, ku tworzeniu, ku byciu potrzebnym, ku robieniu czegoś społecznie pozytywnego dla innych. Profesor będzie żył dalej w swoim dziele. Dane Jemu przecież było oglądać owoce swoich wysiłków – również w wymiarze prywatnym, rodzinnym, koleżeńskim, przyjacielskim. Mam osobiste powody, aby wyrazić słowa podziękowania za wielki wkład Profesora Wiesława Jamrożka w rozwój kolejnych pokoleń pedagogów i Jego osobiste zaangażowanie w kształtowaniu etosu akademickiego. Miałam zaszczyt znać Pana Profesora Wiesława Jamrożka ponad 20 lat i akademicką przyjemność w pierwszych latach mojej pracy na Uniwersytecie prowadzenia ćwiczeń do wykładu Pana Profesora z przedmiotu: Kierunki i prądy pedagogiki współczesnej – przedmiotu, który powierzył mi, okazując zaufanie, na początku mojej drogi naukowej, właśnie Prof. Wiesław Jamrozek. Wiele – zawsze serdecznych i pełnych szacunku – rozmów z Panem Profesorem, maili (ostatni raz napisał do mnie w lutym ze szpitala, będąc dobrej myśli po przyjęciu osocza... i usprawiedliwiając swoją nieobecność na posiedzeniu Rady Dyscypliny, bowiem Profesor był bardzo obowiązkowy) zachowuję w swojej pamięci i za każdą inspirującą myśl jestem Profesorowi bardzo wdzięczna.

Pan Profesor Wiesław Jamrożek zawsze pozostanie w naszej pamięci jako zaangażowany i oddany służbie dydaktyczno-naukowej nauczyciel akademicki, uczony, społecznik i popularyzator nauki, bez reszty oddany swojej uczelni i pracy ze studentami. Jeszcze w lutym ze szpitalnego łóżka Profesor konsultował studenckie prace, kreśląc dalsze plany naukowo-dydaktyczne, których – niestety – już nie zrealizuje. Pozostanie we wdzięcznej pamięci swych uczniów i przyjaciół.

Środowisko akademickie Poznania i całej Polski straciło wybitnego naukowca i organizatora życia naukowego. Łączy się z nami w smutku cała nauka polska, a w szczególności środowisko polskich historyków wychowania.

Profesorze, który dawałeś siebie innym, spoczywaj w pokoju!

W imieniu społeczności Wydziału Studiów Edukacyjnych Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu i środowiska Komitetu Nauk Pedagogicznych Polskiej Akademii Nauk oraz własnym składam Rodzinie Pana Profesora i przyjaciołom wyrazy głębokiego współczucia i żalu.